

HOE LEEST GIJ?

Maandblad

1e jaargang - nr. 1 - januari 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

De reden waarom wij zijn overgegaan tot het uitgeven van een maandblad is, om de mens te bepalen bij Jezus Christus. Hij Die de Weg, de Waarheid en het Leven is (Joh. 14:6). Als God spreekt tot de mens, dan kan dit alleen door Woord, n.l. Gods Woord.

Woorden "openbaren" onzichtbare gedachten. Gods Woord "openbaart" ons de "onzichtbare" God. Johannes 1: 14 leert dat Christus het Woord Gods is, wat inhoudt dat Christus, God "openbaart".

Dus als wij Christus leren kennen, leren wij God kennen. Het Woord is God (Joh. 1:1).

De kreet, geen woorden maar daden, die vaak gebruikt wordt, geeft al aan dat woorden alleen, geen zin hebben. Als er tegen Jantje gezegd wordt naar school te gaan, is het wel de bedoeling dat Jantje ook gaat. Dit simpel voorbeeld geeft al aan dat woord "zichtbaar" moet worden, of Bijbels gezegd; "Woord moet vlees worden".

Gods Woord werd vlees en maakt zodoende God bekend. Jezus Christus zei: "Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien(Joh. 14:9)".

Als wij God leren kennen door Zijn Woord, heeft dit tot gevolg dat onze sterfelijke lichamen, levend gemaakt worden door Zijn Geest, Die in u woont (Rom. 8: 15).

Mocht er bij sommigen de gedachte heersen, dat wij van nature al leven, dan berust dat op een misverstand, want Efeze 2: 1, 5 leert dat de mens van nature dood is. Door wedergeboorte wordt hij een nieuw (levend) schepsel.

HOE LEEST GIJ ?

Door wedergeboorte gaat de mens van de dood over in het leven. Zijn verhouding tot God is nu een geheel andere geworden. Eerst dood, nu levend; eerst een zondaar, nu geen zondaar meer; eerst een kind van Adam, nu een kind van God; eerst buiten Christus, nu "in Christus". "Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden" (2 Cor. 5:17). De moeilijkheid is, dat vele Christenen wel weten, dat alles zo is, doch dat zij het niet geloven. Zij betwijfelen in genen dele de waarheid van hetgeen de Schrift zegt, maar voor hen is dat alleen maar gezien vanuit Gods standpunt. Zij zeggen: "Dat is Gods zijde van de dingen. Het is de rang, de "staat", die God ons toekent; wij zijn echter nog maar dadelijk niet zo, wij moeten trachten zo te worden". Verlammender leugen kon de satan Gods kinderen niet wijs maken. Hier ligt de oorzaak van het stumperachtig leven van zovele kinderen Gods. Daarom vraag ik nog eens en met klem: "Hoe leest gij? Leest gij het Woord van God in geloof of in ongeloof?"

"DER ZONDE GESTORVEN".

Laat mij trachten u mijn bedoeling duidelijk te maken. Het Woord van God leert ons, dat wij der zonde gestorven zijn. (Rom. 6:2). "Wij zijn dan met Hem begraven -dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is.

- Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven" (Rom. 6:4-8). Natuurlijk is dit voor een heilig en rechtvaardig God wáár. Toen Christus overgeleverd werd om onze zonden en stierf, was het voor God alsof wij overgeleverd werden om onze zonden en stierven, want Hij had zich met ons vereenzelvigd. Wij hebben dat niet ervaren, doch Christus wel. Toen wij geloofden in Hem als onze persoonlijke Verlosser en Zaligmaker, werden wij door de Heilige Geest van God gedoopt in Zijn dood en opstanding.

Dit is geen menselijke ervaring, doch een openbaring van Goddelijke waarheid. Wat onze oude mens, de natuurlijke mens, betreft zijn wij voor God gestorven en begraven, doch wij zijn óók herboren en met Christus opgestaan, opdat wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Men zegt: zo ziet God het Juist, maar God wil óók dat wij het zo zullen zien! Immers Rom.6:11 zegt: "Alzo óók gijlieden, houdt het daarvoor (d.i. houdt er rekening mede), dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Here". D.w.z. wij moeten geloven, dat wij -wat onze oude mens betreft - gestorven zijn en dat wij nu dus de nieuwe mens mogen en kunnen aanvaarden. Dat is hetgeen de apostel ook bedoelt in Efeze 4:22-24. "Te weten dat gij zoudt afleggen -de oude mens - en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid".

Wij kunnen alleen "afleggen" en "aandoen" door te geloven, dat wij der zonde gestorven zijn en Gode levende geworden.

Als de Geest van God zich in Zijn Woord richt tot ons Christenen, wend Hij zich dan tot de oude mens of tot de nieuwe mens? Het antwoord ligt voor de hand, want onze oude mens bestaat voor God niet meer. Ook al willen wij het niet aanvaarden, voor God blijft het desniettemin onomstotelijk waar Het Woord van God richt zich -waar het tot behouden spreekt -tot de wedergeboren mens. Die nieuwe, wedergeboren mens, de Christen, is een nieuw schepsel: "het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden". Daarom zegt de Apostel in Rom. 6:17-18: "Maar Gode-zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart (dus nu niet meer), maar dat gij nu van harte (d.i. "vanzelfsprekend") gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt en vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt diens knechten der gerechtigheid".

Nog eens vraag ik: "Hoe leest gij?" Leest gij, alsof deze dingen gezegd worden tot u, zoals gij u zelf voelt en kent? Of leest gij deze Goddelijke openbaring in het geloof?

STREEFT GIJ ER NAAR ?

In het eerste geval leest gij het Woord van God, als 't ware met één oog, terwijl gij tegelijkertijd met het andere oog uw innerlijke onmacht gadeslaat, uw zondig bewustzijn, uw natuurlijke onwil, kortom uw "oude mens". Gij leest hoe God het hebben wil, maar innerlijk koestert gij de overtuiging, dat gij niet in staat zijt er iets van terecht te brengen.

Gij poogt u tevreden te stellen met een "trachten en streven" naar hetgeen gij meent, dat God u als een exempel voor ogen stelt; gij wilt eenvoudig niet geloven, dat gij voor God heilig en onberispelijk zijt in Christus!

Dat "trachten en streven" wordt dan een grote teleurstelling. Gij bidt dat God u helpt en Hij helpt niet. Uw juk is niet zacht en uw last is niet licht. Gij gelooft niet, dat gij (uw oude mens) gestorven zijt, gij gelooft niet, dat gij in dezelfde toestand verkeert als Paulus in Gal. 2:20; dat is naar uw gedachte Gods zijde, gij moet, meent ge, dat "trachten" waar te maken. Maar het zal u nooit gelukken al doet gij nog zo uw best. Gij hebt gelezen hoe God het wil, maar innerlijk verzet gij er u tegen "eenswillend" met God te zijn.

GELOOFT GIJ HET ?

In het tweede geval echter, als gij het Woord van God leest in het geloof, dan spreekt het tot de nieuwe mens, d.i. Christus-in-u, want Hij is het eeuwige leven en dat, Zijn leven, is in elke gelovige. Christus heeft niet een leven voor Zich en een ander leven voor u: neen, zoals het leven in uw hoofd hetzelfde leven is als in uw lichaam, zo is ook het leven van Christus ons Hoofd hetzelfde leven, dat in u en in mij is. Het is als bij de wijnstok, waar ook éénzelfde leven door stam en ranken stroomt. Leest gij Gods Woord in het geloof, dan ziet gij uw menselijke natuur als gedood: gij hebt het oordeel dat God aan u

voltrokken heeft met de kruisiging van Jezus Christus aanvaard, gij zijt "opnieuw geboren" en "der Goddelijke natuur deelachtig geworden", zodat gij Hem kunt verstaan en begrijpen! Gij gelóóft in de waarheid van 1 Joh. 5:20, "dat ons het verstand gegeven is den Waarachtige te kennen". Het Woord richt zich nu tot de gelovige, die vrijgemaakt is van de zonde, die van harte gehoorzaam is, die een dienstknecht der gerechtigheid is. Dat geloof "behaagt Gode" en Zijn Geest maakt het leven van Christus-in-ons actief. Gij zijt "eenswillend" met God geworden!

Wij geloven dat onze zonden vergeven zijn, dat wij gerechtvaardigd zijn van onze zonden, dat wij bekleed zijn met de rechtvaardigheid Gods, dat wij het eeuwige leven hebben, dat wij der Goddelijke natuur deelachtig zijn ...

Waarom zouden wij ons dan niet wapenen met de gedachte dat wij vrijgemaakt zijn van de zonde, dat wij nu "van harte" (d.i. vanzelfsprekend) gehoorzaam zijn, dat wij dienstknechten der gerechtheid zijn? Het éne is evenzeer een vrucht van de dood en opstanding van onze Heiland als het andere. Wij geloven het leven van Christus in ons te hebben, waarom zouden wij dan niet geloven in de mogelijkheden van dat leven en ze in toepassing brengen, "eenswillend" met God?

Als wij gelóven hoé God ons ziet en waartoe Hij ons "bekwaam heeft gemaakt", dan wordt metterdaad Gal. 2:20 in ons dagelijks leven zichtbaar: "Ik (oude mens) ben met Christus gekruisigd en ik (nieuwe mens) leef, doch niet meer ik (oude mens) , maar Christus leeft in mij (nieuwe mens)".

Dan wordt óók waar in ons leven wat hij verder zegt;
"en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door
het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft
en Zichzelf voor mij overgegeven heeft". Dan vallen de
onbekwaamheid, de onmacht en de onwil van de oude mens
weg, omdat wij geloven met Christus gestorven en met
Hem opgewekt te zijn. Wij worden -om met Jacobus te
spreken -"daders des woords", "daders des werks",
(Jac. 1 :22-25), doende "werken der bekering waardig".
(Hand. 26:20).

RECHTER EN REDDER.

"Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit
het geloof, hebben vrede bij God,
door onzen Heer Jezus Christus".

(Rom. 5: 1.)

De ontzaglijk diepe betekenis van deze weinige woorden zal niemand hier op aarde ooit kunnen peilen. Toch zijn er vooral in onze tijd vele gelovigen, die van de diepe zin dezer woorden meer konden vatten dan ze wel doen. Zo licht zijn we geneigd, om over de zaligheid te spreken als over iets wat nog in de windselen der toekomst verborgen ligt, alsof zaligheid niet vóór zijn dood het eigendom van de gelovige kan worden en pas in de hemel genoten zal worden.

De apostel denkt er zo niet over. Hij spreekt niet over rechtvaardiging als iets toekomstigs, maar als iets tegenwoordigs: en het is niet alleen de apostel, die recht heeft aldus te spreken, omdat hij de apostel Paulus was; doch het is de doorgaande leer van geheel Gods Woord. Iets anders te leren zou met dat Woord niet in overeenstemming zijn en zou te kort doen aan de onuitsprekelijke genade Gods, geopenbaard in Jezus Christus.

De apostel zegt niet: "Wij dan gerechtvaardigd zullende wordende", maar: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde", dat is dus iets, wat reeds geschied is. Zijn er niet sommige lezers, die, wanneer ze dit blijmoedig zouden durven zeggen, een zucht van verlichting zouden slaken?

Zich bewust het eigendom van Christus te weten, wie kan zich gelukkiger en heerlijker toestand indenken? Let wel, de apostel zegt niet: Wij dan gerechtvaardigd zijnde, zoeken vrede bij God, doch hebben vrede bij God. Iets wat men heeft, wat men bezit, behoeft men niet meer te verkrijgen.

Laat ons nu eens zien, hoe en op welke wijze de apostel Paulus gerechtvaardigd is en waardoor hij vrede vond. Hoe kwam Paulus tot rechtvaardigheid? De tekst zegt: Uit het geloof en tevoren zegt hij: "Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt". Rom.3:28. Als de rechtvaardiging nu door het geloof is, is het niet door iets anders, b.v. niet door genade. Niet door genade?, hoor ik u zeggen. Neen, waarde lezer, niet door genade. God laat geen genade voor recht gelden.

Het is wel genade, dat ge rechtvaardig zijt. Maar ge zijt niet rechtvaardig, omdat ge "begenadigd" zijt. Als God een zondaar rechtvaardigt, handelt Hij niet genadig, doch rechtvaardig.

Uit genade zijt gij zalig geworden. Doch daarbij is niet één haarbreed van het goddelijk recht afgeweken. De zaligheid is volkomen rechtvaardig tot stand gekomen, opdat, zegt de apostel: "Hij rechtvaardig zij, rechtvaardigende dengene die uit het geloof van Jezus is". (Rom.3:26) Laat ons dit vooral goed verstaan.

De Bijbel spreekt van God als een God van Liefde en Genade, Die echter tevens heilig en rechtvaardig is. Hierdoor komen we te staan voor het diepste goddelijke vraagstuk, hoe het namelijk mogelijk is, dat een rechtvaardig God aan verloren zondaren Zijn onuitsprekelijke liefde kan openbaren, door hen van het oordeel, dat naar de eis van Zijn rechtvaardigheid over elk die zondigt, voltrokken moet worden, te redden, zonder daarbij ook maar één jota of tittel van Zijn rechtvaardigheid prijs te geven. Want hoe onuitsprekelijk groot Gods liefde voor verloren zondaren ook moge zijn, Zijn onveranderlijke rechtvaardigheid kan onder geen beding ook maar het geringste van haar eisen laten vallen.

God kan onmogelijk zonde anders dan als zonde behandelen. Anders zou Zijn heiligheid aangerand worden. Hij, de Eeuwige, de Almachtige, de Rechtvaardige, is tevens de Onveranderlijke.

Elke theorie, welke neiging toont de onverbiddelijke eis van het oordeel over de zonde te verzwakken, houdt geen rekenschap met het feit, dat de rechtvaardigheid Gods onveranderlijk van karakter is.

Zijn rechtvaardigheid eiste straf over de zonde. Zijn liefde drong om het behoud van de zondaar. Zijn rechtvaardigheid belette Zijn Almacht om de zonde van het schepsel voorbij te zien.

Zijn liefde drong tot redding van de zondaar.

Het grootste goddelijk probleem.

De oplossing ligt op Golgotha.

Het kruis is het goddelijk antwoord.

Als de rechtvaardige Rechter hield Hij ten volle gericht over de zonde, door als liefdevolle Redder van de Rechterstoel af te dalen en zelf de straf op Zich te laden, die Zijn rechtvaardigheid over zondaren moest uitspreken. Het kruis openbaart Gods gerechtigheid, Gods rechtvaardigheid, maar tevens Gods liefde.

Door het kruis kan God rechtvaardig blijven, zelfs als Hij de grootste aller zondaren rechtvaardigt en hem met de rijkdommen Zijner genade overlaadt.

Aan elke eis van Zijn rechtvaardigheid, van de geringste tot de zwaarste, heeft de Rechter Zelf voldaan: want God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende. Op deze wijze, maar ook alléén op deze wijze, kon de apostel tot rechtvaardigheid komen en er van spreken als: "gerechtvaardigd zijnde".

Hij zegt niet, dat hij zichzelf gerechtvaardigd had, maar dat God hem "rekent" rechtvaardig te zijn, want: "Die ge-looft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigd, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid" (Rom.4:5). Op deze geheel enige wijze rechtvaardigt God zondaren, n.l. door hen de rechtvaardigheid van een ander toe te rekenen, en "die ander" kon alleen de vlekkeloze Zoon van God zijn, Jezus Christus, onze Heer.

Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard door het geloof van Jezus Christus.

Wij hebben in Rom. 4:5 gelezen, dat God geloof gelijk stelt met rechtvaardigheid. Abraham geloofde God en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

Laat ons echter vooral in het oog houden, dat God het geloof tot rechtvaardigheid "rekent" en dit is niet het geloof in ons geloof zoeken, geen waarde hechten aan iets binnen in ons, doch aan "iets" buiten ons.

Zodra we datgene wat buiten ons is, aannemen als waarachtig, dan hebben wij geloof. Zodra we ons rustig aan Christus toevertrouwen, is het ons ook duidelijk, dat alleen Christus ten volle kon voldoen aan Gods eis. Alleen Jezus Christus, als de Zoon van God, kon onze Plaatsvervanger zijn, zodat wij jubelend kunnen zeggen: "Hij is mijn Jezus, mijn Verlosser". Dan kunnen we ook zingen:

Op het Godslam rust mijn ziele
Vol bewond'ring bidt zij aan;
Alle, alle mijne zonden
Heeft Zijn zoenbloed weggedaan.